

Repertoriumnummer 2015 / 1041
Datum van uitspraak 19 juni 2015
Rolnummer 14/6/A

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Arbeidsrechtbank Gent,
Afdeling IEPER

Vonnis

Kamer I1

Aangeboden op
Niet te registreren

IN ZAKE:

De heer [REDACTED]

Wonende te [REDACTED]

EISENDE PARTIJ

Ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door Mter. D. Vandenbroucke, met kantoor te Wervik.

TEGEN:

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN IEPER,

Openbare Instelling, met zetel te 8900 IEPER, Rijselstraat 38.

VERWERENDE PARTIJ

Ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door mevrouw V. Verkin, in het bezit van een volmacht.

1. PROCEDURE

1.

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 15 januari 2014, tekent eisende partij beroep aan tegen de beslissing van 17 december 2013 van de raad voor maatschappelijk welzijn van verwerende partij waarbij:

- Eisende partij geen toekenning wordt verleend van het equivalent leefloon alleenstaande en huurtoelage;
- Eisende partij geen toekenning bekomt van de installatiepremie.

Eisende partij vordert het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, de bestreden beslissing te vernietigen en verwerende partij te veroordelen tot de gevorderde steun.

2.

Bij vonnis van 21 november 2014 werd de vordering aangaande de installatiepremie ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De debatten warden heropend teneinde partijen toe te laten, met betrekking tot het equivalent leefloon en de huursubsidie, antwoord te geven op de door de rechtbank gestelde vragen en deze te staven aan de hand van bewijskrachtige stukken.

Partijen werden overeenkomstig artikel 775 Ger. W. behoorlijk opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 3 april 2015, alwaar zij warden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen en conclusies, waarna de debatten warden gesloten.

De heer Philippe Declercq, Substituut-Arbeidsauditeur, heeft schriftelijk advies neergelegd ter griffie op 17 april 2015, waarop partijen niet gerepliceerd hebben.

De rechtbank nam inzage van de stukken, onder meer deze gevoegd bij het dossier van rechtspleging.

2. STANDPUNT PARTIJEN NA HET VONNIS VAN 21 NOVEMBER 2014

2.1. Standpunt eisende partij

1.

De vorm van hulp- en bijstandverlening die aan de onder de jeugdbijstand verder ressorterende meerderjarige jongeren wordt verleend, vertoont 2 essentiële kenmerken: enerzijds dat voor deze hulpverlening een subsidie (of voorschotten daarop) wordt verleend en anderzijds dat deze subsidie pas wordt verleend wanneer definitief wordt vastgesteld dat er geen recht op equivalent leefloon bestaat.

De subsidies worden slechts uitbetaald na uitputting van de procedure.

De toepasselijke regelgeving heeft tot gevolg dat artikel 3,6° van de wet van 26 mei 2002 niet van toepassing kan zijn, aangezien de jongere geen afdwingbaar subjectief recht kan laten gelden op de subsidie of op de voorschotten daarop. Uit de tekst van artikel 39 blijkt dat de hulp- en bijstandsverlening in het kader van de Bijzondere Jeugdbijstand louter subsidiair en complementair is ten aanzien van het recht op maatschappelijke integratie.

Het decreet van de Vlaamse Raad op de Bijzondere Jeugdzorg kan overigens geen afbreuk doen aan de federale wet aangaande het recht op maatschappelijke integratie.

De in het kader van de bijzondere jeugdzorg verleende subsidies mogen dan ook niet als verworven bestaansmiddelen worden beschouwd in de beoordelingsvoorwaarden van artikel 3 van de wet van 26 mei 2002; deze kunnen immers steeds teruggevorderd worden bij de eventuele toekenning van het equivalent leefloon.

Er is geen wettelijke grond om te besluiten dat meerderjarige jongeren die nog vallen onder de verlengde jeugdbijstand zonder meer aanspraak kunnen maken op maatschappelijke integratie. Het wettelijk recht van de meerderjarige op maatschappelijke integratie heeft voorrang op de hulp die in het kader van de jeugdbijstand ten voordele van deze jongeren aan de instellingen wordt verleend.

2.

Eisende partij heeft tot 31 december 2014 een vergoeding Autonom Wonen ontvangen ten bedrage van circa 800,00 €; dit is per 1 januari 2015 stopgezet en zeer recent heeft eisende partij zijn definitieve verblijfskaart ontvangen.

De behoefte van eisende partij staat vast en hij maakt dan ook terecht aanspraak op een equivalent leefloon en op een huurtoelage. Het is de taak van het OCMW om ervoor te zorgen dat mensen een leven kunnen leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Verwerende partij faalt in haar motiveringsplicht.

2.2. Standpunt verwerende partij

Er moet verwezen worden naar artikel 39 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 1994 inzake de erkenningsvoorwaarden en de subsidiënormen voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand.

Artikel 39 § 2 bepaalt dat de in artikel 39 § 1 bedoelde verblijfssubsidie niet wordt uitbetaald voor de begeleiding van een meerderjarige in een stelsel van autonoom wonen, tenzij na uitputting van de procedure waaruit blijkt dat de betrokkene geen recht heeft op het bestaansminimum.

Het gevraagde equivalent leefloon vindt zijn juridische grondslag in de organieke wet van 8 juli 1976 en verschilt van het vroegere bestaansminimum, thans leefloon, dat zijn grondslag heeft in de RMI-wet van 26 mei 2002.

Er is geen enkele reden waarom het Fonds Jongerenwelzijn van de Vlaamse Gemeenschap de verblijfssubsidie niet zou uitbetalen. Ze heeft dat overigens ook steeds gedaan.

Daarenboven heeft de maatschappelijke dienstverlening een residuair karakter. Er is een voorwaarde van behoeftigheid om aanspraak te kunnen maken op financiële hulpverlening. Eisende partij is echter niet behoeftig, aangezien hij kan terugvallen op de omkadering van het Fonds Jongerenwelzijn.

3. BESPREKING

1.

In het tussenvonnis van 21 november 2014 werden volgende overwegingen opgenomen:

Wat het equivalent leefloon en de huursubsidie betreft, stelt verwerende partij dus dat eisende partij daarop geen aanspraak kan maken omdat hij ten belope van het leefloon een vergoeding kan bekomen van het departement Bijzondere Jeugdzorg.

[...]

Er dient in dat geval evenwel te worden gewezen op volgende wettelijke regeling.

Artikel 39 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 1994 inzake de erkenning en de subsidiënormen voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand (B.S. 10 december 1994) bevat volgende regeling inzake de subsidies voor het verblijf van de jongeren in het kader van het begeleid zelfstandig wonen:

§ 1. Om de uitgaven te vergoeden met betrekking tot het verblijf van de minderjarigen die zelfstandig wonen, [...] worden [...] per minderjarige en per dag subsidies toegekend overeenkomstig de tarieven bepaald in bijlage 3 van dit besluit.

[...]

§ 2. De subsidies voorzien in § 1 worden niet uitbetaald voor personen vermeld in artikel 1, punt 3°, b) die zelfstandig wonen, tenzij na uitputting van de procedure waaruit blijkt dat de betrokkene geen recht heeft op het leefloon en niet over voldoende eigen inkomsten beschikt. [...]

De subsidies, vermeld in § 1, die uitbetaald worden voor de personen die zelfstandig wonen, worden verminderd met de eigen inkomsten waarover de betrokkene beschikt. [...]

Het is niet onbelangrijk er op te wijzen dat het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 1994 in hoofdzaak betrekking heeft op minderjarigen. De erkende en niet erkende 'voorzieningen' zoals omschreven in het Besluit in kwestie, mogen in principe enkel minderjarigen begeleiden. Artikel 18, 4° van het Besluit van 13 juli 1994 voorziet daarenboven dat, indien de begeleide betrokkene meerderjarig is of ontvoegd is, hijzelf een huurcontract moet afsluiten.

De minderjarigen kunnen geen aanspraak maken op een leefloon. Zij zullen via de voorziening een verblijfssubsidie ontvangen van het Fonds Jongerenwelzijn.

De meerderjarige (18- tot 21-jarige) daarentegen, zoals eisende partij, geboren op 1 januari 1994, heeft geen recht op verblijfssubsidies van het Fonds Jongerenwelzijn, tenzij na uitputting van de procedure waaruit blijkt dat de betrokkene geen recht heeft op leefloon en niet over voldoende eigen middelen beschikt. Dit is de essentie van artikel 39 § 2 van het Besluit van 13 juli 1994, dat dus betrekking heeft op de in het kader van het begeleid zelfstandig wonen begeleide meerderjarige.

"Uitputten van de procedure" betekent dat eerst de eigen middelen moeten aangewend worden; wanneer deze middelen niet volstaan, dient de begeleide meerderjarige bij de aanvang van het begeleid zelfstandig wonen onmiddellijk beroep te doen op het OCMW om het leefloon voor alleenstaanden te bekomen.

Weigert het OCMW het leefloon, dan dient de begeleide meerderjarige beroep aan te tekenen bij de arbeidsrechtbank.

In afwachting van de definitieve beslissing zal de begeleidende voorziening de verblijfssubsidie aanvragen bij het Agentschap Jongerenwelzijn. De voorziening ontvangt maandelijks voorschotten van het Fonds Jongerenwelzijn en schiet de verblijfssubsidie voor aan de begeleide meerderjarige.

Na de beslissing van de arbeidsrechtbank zal de begeleide jongere ofwel het leefloon ontvangen als hij in het gelijk wordt gesteld en dan stopt de voorziening met het voorschieten van de verblijfssubsidie, ofwel de verblijfssubsidie verder ontvangen indien het OCMW in het gelijk wordt gesteld.

Uit bovenstaande overwegingen én wettelijke regelingen kan derhalve worden afgeleid dat de begeleide meerderjarige VERPLICHT is zijn rechten op een leefloon uit te putten indien hij niet beschikt over voldoende eigen middelen. Pas wanneer uit die procedure resulteert dat hem geen leefloon wordt toegekend, kan hij aanspraak maken op de verblijfssubsidie. Het leefloon blijkt in die omstandigheden derhalve geenszins residuair te zijn ten aanzien van de verblijfssubsidie.

2.

Het staat vast dat eisende partij in de periode 1 januari 2014 – 31 december 2014 maandelijks een vergoeding 'Autonoom Wonen' heeft ontvangen. Dat blijkt enerzijds uit het door eisende partij voorgelegde stuk 1, alsook uit de pleidooien ter openbare terechtzitting van 3 april 2015, geakteerd op het zittingsblad.

De vraag welke zich thans nog opdringt, is te weten of eisende partij in die omstandigheden gerechtigd is op het equivalent leefloon, nu hij een maandelijks vergoeding heeft ontvangen in het kader van de Bijzondere Jeugdbijstand. Met andere woorden, is die maandelijks vergoeding 'Autonoom Wonen' in hoofde van eisende partij definitief verworven waardoor er geen recht meer ontstaat op equivalent leefloon, dan wel of eerst het recht op maatschappelijke integratie (lastens het OCMW) dient te worden uitgeput, waardoor de vergoeding 'Autonoom Wonen' slechts precair is

en eisende partij daarop slechts ten voorlopige titel rechten kon laten gelden, dit bij wijze van voorschot en in afwachting van de uitspraak ten gronde met betrekking tot het recht op dat equivalent leefloon.

De rechtbank is van oordeel dat de wetgever een duidelijk onderscheid heeft gemaakt tussen enerzijds de minderjarigen (die geen aanspraak kunnen maken op leefloon en dus onvoorwaardelijk kunnen terugvallen op de verblijfssubsidie van het Fonds Jongerenwelzijn) en anderzijds de meerderjarigen (tussen 18 en 21 jaar) die wél aanspraak kunnen maken op leefloon, mits zij niet over voldoende eigen middelen beschikken.

Artikel 39 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 1994 inzake de erkenningsvoorwaarden en de subsidienormen voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdzorg vermeldt immers dat aan minderjarigen die zelfstandig wonen subsidies worden toegekend.

Artikel 39 § 2 voorziet dat die subsidies niet worden uitbetaald aan meerderjarigen, tenzij na uitputting van de procedure waaruit blijkt dat de betrokkene geen recht heeft op het leefloon en niet over voldoende eigen middelen beschikt.

In principe dienen eerst de eigen middelen ¹ te worden aangewend en dient de jongere, wanneer deze middelen niet volstaan, een beroep te doen op het OCMW om het equivalent leefloon voor alleenstaande te bekomen.

De jongere moet derhalve zijn recht op het verkrijgen van equivalent leefloon uitoefenen en dus bij het bevoegde OCMW een aanvraag indienen én beroep aantekenen bij de arbeidsrechtbank indien het OCMW de aanvraag weigert.

De begeleidende voorziening zal in dergelijk geval de verblijfssubsidie aanvragen bij het Agentschap Jongerenwelzijn, Afdeling Voorzieningenbeleid. De voorziening zal vervolgens maandelijks voorschotten ontvangen van het Fonds Jongerenwelzijn en op haar beurt de verblijfssubsidie voorschieten aan de jongere, waarbij er jaarlijks een afrekening volgt van het Agentschap Jongerenwelzijn naar de voorziening toe.

Na de beslissing van de arbeidsrechtbank zal de jongere ofwel:

- Het equivalent leefloon ontvangen van het OCMW wanneer hij in het gelijk wordt gesteld door de rechtbank. In dat geval stopt de voorziening met het voorschieten van de verblijfssubsidie en wordt het bedrag van de verblijfssubsidie via de voorziening teruggestort aan het Fonds Jongerenwelzijn voor de periode dat en verblijfssubsidies en equivalent leefloon werden betaald;
- De verblijfssubsidie verder ontvangen van het Fonds Jongerenwelzijn (via de voorziening) wanneer het OCMW door de rechtbank in het gelijk werd gesteld. ²

¹ Onder eigen middelen wordt verstaan: alle inkomsten uit arbeid, kinderbijslag, rentes, alle vervangingsinkomsten, bijdragen van de ouders.

² Vlaamse Overheid, BZW tussen de regels, een praktisch overzicht van de steunmaatregelen naar jongeren die begeleid zelfstandig wonen, www.jeugdrecht.be

Het staat niet ter discussie dat het enige 'inkomen' van eisende partij de verblijfssubsidie is die hij maandelijks heeft ontvangen. Eisende partij is overigens student, zodat tot bewijs van het tegendeel moet aangenomen worden dat hij niet beschikt over een beroeps- of vervangingsinkomen en hij derhalve niet in staat is een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Zoals hierboven reeds aangehaald voorziet artikel 39 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 1994 heel duidelijk dat de subsidies die worden voorzien in § 1 niet worden uitbetaald voor personen vermeld in artikel 1, punt 3°, b) die zelfstandig wonen, tenzij na uitputting van de procedure waaruit blijkt dat de betrokkene geen recht heeft op het leefloon en niet over voldoende eigen inkomsten beschikt.

Het is dan ook duidelijk dat de verblijfssubsidie slechts wordt toegekend in afwachting van de procedure omtrent het recht op equivalent leefloon en dat het recht op equivalent leefloon primeert op de verblijfssubsidie. Wanneer de betrokken meerderjarige gerechtigd is op equivalent leefloon lastens het OCMW, zal die bij wijze van voorschotten ten voorlopige titel toegekende verblijfssubsidie komen te vervallen.

Een andere redenering aanhouden, impliceert de complete uitholling van het voormelde artikel 39 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 1994.

De vordering dient dan ook gegrond te worden verklaard omtrent dit punt.

OM DEZE REDENEN,

De arbeidsrechtbank Gent, afdeling Ieper, kamer I1,

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend.

De rechtspleging verliep in het Nederlands overeenkomstig artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Gelet op het schriftelijk advies van de heer Philippe Declercq, Substituut-Arbeidsauditeur.

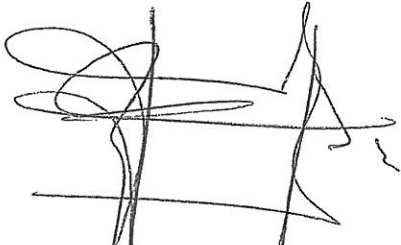
Rechtdoende op tegenspraak.

Verklaart de vordering, in zoverre betrekking op het recht op equivalent leefloon in hoofde van eisende partij, **gegrond**.

Vernietigt de bestreden beslissing van 17 december 2013 van de Raad voor Maatschappelijk Welzijn van verwerende partij, waarbij het equivalent leefloon alleenstaande werd geweigerd aan eisende partij.

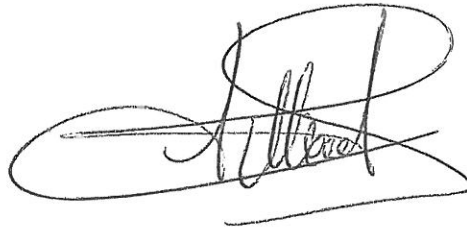
Veroordeelt verwerende partij tot de kosten van het geding, aan de zijde van eisende partij vereffend op het bedrag van 120,25 € rechtsplegingsvergoeding en aan de zijde van verwerende partij niet te vereffenen, aangezien ze te haren laste blijven.

Dit vonnis werd ondertekend door de rechters die het hebben gewezen en door de griffier.

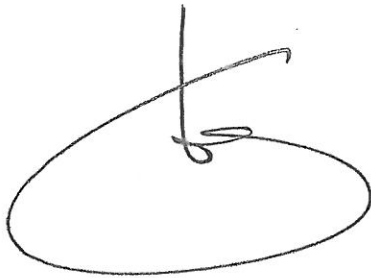
Paul VANDERHAUWAERT

Rechter in Sociale Zaken-werkgever

Marnik WILLAERT

Rechter in Sociale Zaken-werknemer-arbeider

Piet DUTHOO

Griffier

Marc COMPERNOLLE

Rechter in de Arbeidsrechtbank

Uitgesproken door de Voorzitter van kamer I1 van de Arbeidsrechtbank Gent, afdeling Ieper, in openbare terechtzitting van vrijdag negentien juni tweeduizend en vijftien.

art. 792 G.W.
aan partijen op
25 JUNI 2015

Eensluitend afschrift.
De griffier

Vrijgesteld van griffierecht.
(E.L. 911/1.021/44)

Piet DUTHOO